

enär man var van att finna runornas ljudvärde i namnens begynnelsejud.

Emellertid saknas ingalunda urnordiska runstenar, som icke se ut att hava något trolskt syfte. Dock kan man ju icke veta, om icke en runinskrift, som en efterlevande nämnde sig egna en avliden, i själva verket avsåg att genom blotta anbringandet av dessa runor göra den döde samma tjänst, som de anförda förbannelserna åsyftat.

I samma blekingska trakt som Stentoften-stenen finnes den nästan samtida runstenen vid *I s t a b y*¹ med inskriften: *A f a t r h a r i w u l a f a h a þ u w u l a f r h a e r u w u l a f i r w a r a i t r u n a r þ a i a r*. »Efter Hariwulf skrev Haduwulf, son till Heruwulf dessa runor.» Med *A* betecknas här en annan ändring av den gamla *j*-runan än *✱*, som med betydelsen *a* trätt i stället och blott finnes i denna inskrift. Ett par av personnamnen i denna inskrift finnas ock på Stentoften-stenen och hava säkert burits av en fränstående släkts medlemmar. Deras namn börja med samma ljud, liksom rimmet bildas i den fornnordiska poesien.

Från 400- och 500-talet härröra emellertid de flesta av de fåtaliga urnordiska runstenarna, och deras inskrifters språk är vida ålderdomligare än de blekingska från slutet av 600-talet, och deras runor äro mest de samma som på Vadstena-brakteaten. Även dessa inskrifter synas till innehållet, om ock kanske

¹ O. v. Friesen, Lister, och Listerby-stenarne s. 28.